

REALIZIRAN PROGRAM KUD TABOR ZA LETO 2012

V petek, 20. januarja 2012 ob 19h je bil v Pirčevi dvorani na Taboru literarni večer ob izdaji tretje knjige filatelista Mihaela I. Focka "fotografije"

Avtor je med drugim član poštne zgodovinskih filatelističnih združenj v Avstriji, Izraelu, ZDA in na Portugalskem in akreditiran sodnik pri evropski filatelistični zvezi FEPA. Ta večer nam je skupaj z izpraševalko Natašo pripovedoval o vsebini svoje tretje knjige z naslovom **Zlati Jeruzalem**, ki jo je izdal v decembru 2011. V knjigi opisuje zgodovino Judeje in Jeruzalema ter njun poštni sistem, ki je neponovljiv, tako kot je neponovljiva in zanimiva zgodovina najbolj svetega mesta na svetu. Izvedeli smo, da je v času turškega imperija, ki je 400 let zasedal Sveto deželo, v Jeruzalemu uspešno delovalo šest različnih konkurenčnih pošt. Turškim okupatorjem so sledili angleški in na koncu svojega mandata so igrali na dve karti hkrati, pomagali so Judom do države in pomagali Arabcem, ki so poskušali izstradati Jeruzalem.

Leta 1850 je tudi Gustave Flaubert obiskal Sveto deželo in o svojem potovanju napisal knjigo, iz katere so bili prav v knjigi Zlati Jeruzalem prvič objavljeni odlomki v slovenščini, ki jih je prevedel avtorjev nečak Ignac Fock in jih ta večer nam poslušalcem tudi bral. Pripovedovanju in pogovoru vseh treh nastopajočih je skozi večer sledila gibljiva slika Jeruzalema in vsebine knjige, ki jo je pripravil in jo predvajal Joc Perne.

Slišali smo o jeruzalemski legendi in poslušali pesem o njej. Knjiga nam govori tudi o tem, kaj danes v Jeruzalemu spominja na njegovo več tisočletno veličino. V letu 1100 se Jeruzalemu zgodijo križarske vojne in trk civilizacij, potem 1517 otomanska zasedba Jeruzalema, sionizem in judovska država. Tudi POŠTNA ZGODOVINA JERUZALEMA je res enkratna, kot tudi vsa pripadajoča korespondenca.

Zakaj na knjigi letnica 1655 – 1967? Prvo znano pismo iz Jeruzalema je bilo poslano 18.dec. 1655 v Madrid. Leta 1967 pa so Jeruzalem spet združili v enovito mesto.

Začetki pošte so povezani z Otomanskim imperijem. Vse se začne s cerkveno korespondenco. To je bila nekakšna pred filatelija. Prva pošta se začne po letu 1840 in prvi poštni uradi so turški. Jeruzalem svoj prvi poštni urad dobi leta 1895. Turški poštni sistem je slab, zato Evropa želi svojega. Tako dobijo francosko, avstrijsko, nemško, rusko, italijansko pošto. Prva svetovna vojna, boj za Sueški prekop (1915), britanska okupacija do 1920, britanska civilna administracija (1920 – 1948)—puščajo svojo sled. Tudi hebrejščina postane uradni jezik (znamke s hebrejsko pisavo). Država Izrael leta 1948 in združitev leta 1967 pa puščajo za seboj dosti poštne korespondence. Vmes je leta 1929 potovala pošta celo z Zeppelinom in za sveto mesto izpustila vrečo z 82 pismi.

Skratka, literarni večer z Mihom I. Fockom ob izdaji njegove tretje filatelistične knjige je lepo uspel. Pripravljena Pirčeva dvorana je prijazno sprejela tudi goste od drugod, ki so si z zanimanjem ogledali trajno razstavo v dvorani in se razveselili tiskanih zloženk, ki jih je KUD izdal doslej. Barbara Pretnar, Vilma Fock, Marija Gortnar, Tatjana Jerala in Milena Jeglič so spekle domače pecivo po katerem so ob jabolčnem soku gostje segli z veseljem.

V nedeljo, 5. februarja 2012 je bila ob 16h pod lipama in ob 17.30 v Kulturnem domu osrednja občinska prireditev ob kulturnem prazniku "fotografije"

Pod vsako lipo se je kljub mrazu zbralo okrog 40 ljudi. Na Taboru nas je bralo 18 (Nataša, Maruša, Kristina, Cvetka, Petra, Mojca, Daca, Joc, Tilen, Erazem, Milan, Miha, Jernej, Jaka - g. Sivec, go. Sajovic, go.?, Grega), 14 uradnih bralcev je povezal Natašin scenarij o Prešernovi korespondenci in 4 poslušalci iz publike so izbrali svoje lastne pesmi. Z nami je bil gost Ivan Sivec. Na Taboru je bil Prešeren-Jernej, ki je delil fige, Lidija pa tople napitke. V Dolenji vasi je bil Prešeren Tone, ki se je lahko pogrel ob «lesenem štedilniku», in toplim čaju z Zdenkinih rok. Prostor pod lipo pa je krasila slika Vrbe, ki jo je naslikal Zdravko. Po Stanetovem scenariju, ki se je spomnil tudi Mimi Malenšek ob 93. rojstnem dnevu pa so Prešernovo poezijo brali Stane, Marta, Milenka, Lavra, Teo in Tone. Pod obema lipama smo poslušali pesmi ne le v slovenščini, ampak tudi v angleškem, nemškem, španskem in italijanskem jeziku in rekli, drugo leto beremo in spet poslušamo Prešerna pod milim nebom. V Kulturnem domu so otroci pod vodstvom Marka Kavčiča začeli s himno in nadaljevali s pesmicama, ki so ju pospremili s tolkali. Opazen je bil Mojčin uvodni govor, s pozdravom vsem številnim zbranim gostom vključno z ravnateljem in g. županom, ki je bil v svojem govoru kratek in jedrnat. Povezovalca Klavdija in Tilen sta po scenariju učiteljic Tanje Kokalj in Mateje Jarc samozavestno vodila recitatorje. To so bili Teja, Hana, David, Nika, Tina, Sara, Juš in Anita, vsi otroci PŠ Podbrezje, ki so bili naravnost odlični. Osrednji gost magister etnoloških znanosti, pisatelj, publicist in popotnik gospod Ivan Sivec pa je pritegnil pozornost s svojim pozitivnim in predvsem drugačnim pogledom na Prešerna. Izvedeli smo, kako dober študent, uspešen in discipliniran odvetnik s preko 800 dobljenimi tožbami in le dvema izgubljenima, hkrati pa v sebi negotov a dobrega srca za zatirane, je bil naš poet. Tudi Julija je njegove pesmi zelo dobro poznala, jih prebirala in ga cenila kot pesnika. Korekcijo smo napravili v poznavanju njegovega odnosa s Kopitarjem (že na Taboru) in predvsem spoznali, da se ga po krivici držijo nekatere slabšalne nalepke, ki nekako nepreverjene ostajajo med nami še iz šolskih klopi. Vsi pa ga k sreči že dolgo prepoznavamo, kot pravega domoljuba, ki nam ima danes še prav posebej veliko povedati. V pogovoru z izpraševalcem J. Pernetom je g. Sivec razkril pomembne in vznemirljive podatke o Karantaniji (kralju Arnulfu, slovenskega rodu po materi, kralju Samu in kneginji Emi, ki se je zavzemala za slovenski jezik) in na koncu s »skritim gostom« Vojkom Frelihom navdušil še z anekdotami s poti po Aljaski. Vmes smo poslušali še Bodeče neže, ki so požele topel aplavz za nežne ljudske pesmi in obetavnega mladega pianista Jureta Kavčiča. Nastopajočim smo poklonili knjige s posvetili in šopke. Bili smo sicer nekoliko daljši, a po mnenju mnogih je občinska slovesnost uspela nad pričakovanji in zanimivo je bilo mnenje poslušalca, ko je rekel: «Pravi greh je prezgodaj spustiti iz rok takega gosta, ki ima toliko novega, izvirnega in pozitivnega povedati.» Lahko bi rekli, da smo bili Prešernovi, saj je ta dan v Podbrezjah Prešerna interpretiralo 32 recitatorjev in tako smo poslušali tudi vsaj toliko njegovih pesmi. Za cvetlični dekor sta poskrbeli Katja in Mojca Gomzi, ki sta ustvarili prave umetnine. Prav tako je družina Tišlr vse sladokusce s slanimi in sladkimi dobrotami prijetno razvajala ob druženju na koncu. Posebej se je prileglo kuhano vino in čaj pod obema lipama, pa tudi v Kulturnem domu. Prav prijeten klepet se je razvil in z nekaterimi gosti, med katerimi je bil tudi g. župan in predsednica komisije za kulturo smo se poslovili šele ob 21.30. Tako smo nekateri v KUD-u imeli pravi kulturni maraton, ki je trajal celih 6 ur, pa se tega sploh nismo zavedali zaradi pestrosti dogajanja, ki tokrat ni občutilo težav v slovenski kulturi nasploh.

V petek, 2. marca 2012 ob 19h je bil v Pirčevi dvorani na Taboru občni zbor (zbor članov) ZČ našega KUD-a, ki ga pripravimo vsaki dve leti.

To je bila priložnost, da smo uradno potrdili Mojco Brezovec za predsednico, se s cvetjem zahvalili Nataši Kne Leben za 6 letno vodenje KUD-a, izbrali nov IO, sprejeli nov statut, ob projekciji slikovnega gradiva pregledali delovanje zadnjih dveh let, in že kovali načrte za naprej. Ugotavljali smo da KUD poskuša skozi vse leto z raznimi dogodki vključevati vaščane od najmlajših do najstarejših. Prisotni smo bili mnenja, da se šele ob celovitih povzetkih pokaže, koliko najrazličnejših projektov se naš KUD loteva v zadnjih nekaj letih.

V petek, 30. marca 2012 ob 19h je bil v Kulturnem domu literarni večer ob izdaji nove knjige pesnika Milana Debeljaka "fotografije"

S tole naslovno pesmijo Milanovih poezij smo vabili obiskovalce:

Ko daješ čustvo, ki s Teboj utriplje
in misel, ki z besedo Te časti,
si hkrati varuška, ki zibko ziblje
in ljubo detece, ki v zibki spi.

Knjiga Milana Debeljaka Spevi molitve je četrta po vrsti, in je izšla že jeseni 2011. Tisti, ki smo jo v roke dobili že takrat, smo lahko uživali v prelepi notranjosti, kjer se umetniško spajajo fotografije Marjana Koplana s posameznimi verzi poduhovljenih sonetov našega pesnika. Tokratni literarni večer je zadnjo knjigo poskušal predstaviti skupaj z nekaterimi pesmimi iz ostalih treh knjig. Pri tem so mu pomagali Stane Mihelič, ki je vodil razgovor z avtorjem, Jožica Virnik in Roman Gašperin, ki sta z Milanom pesmi brala, Jože Perne, ki je skrbel za predstavitev slik in besedil ki so spremljale govorjeno besedo. V uvodu smo na posnetku končno spet videli in slišali trio Milanovi otrok, Ane, Mojce in Tomaža, ki so zaigrali in zapeli pesem Cerkev taborska, za katero je besedilo in glasbo napisal prav on. V nadaljevanju smo izvedeli, kako Milanove pesmi nastajajo, zakaj se rojevajo, komu sporočajo. Vemo, da on namesto zapletanja v napake drugih raje ustvarja in po svojih močeh prispeva v skupnost dobro misel, zahvalo, spodbudo. Če se kaka pesem začne rojevati med delom na polju ali v gozdu, ima Milan vedno v žepu kak listič in svinčnik, da se ne izgubi v spominu. Zvečer jo prenese v računalnik, včasih raje o njej premišljuje, da dozori. Milan je tehnično izobražen človek, v duši pa čuteč poet, tenkočuten teolog, ki se v pesmih pogovarja z Bogom, s svojimi najdražjimi, s prijatelji in tudi z neznanci. Svoje življenje sicer posveča kmetiji, družini in skupnosti, njegove pesmi pa so tisto presežno, kar je globoko v njem in mora na svetlo. Takrat postanejo darilo ženi Veroniki, mami, očetu, otrokom, svoji vzgojiteljici, slovenski skupnosti krščanskega življenja, prijateljem. Nekatere od teh smo poleg sonetov zadnje knjige na čudovitem literarnem večeru sicer slišali, a imel je eno samo napako. Bil je prekratek. Lepe pesmi, da so ponesle misel v višave, hudomušne, da so pričarale nasmehe na obraz, resne, da so povrtale globoko, bi še poslušali prav vsi. A Milan se je držal pravila, da se mora dogodek končati, ko nam je še lepo in si ga bomo spet prav kmalu želeli. Poslušalcev iz Podbrezj je bilo nekoliko manj od pričakovanj, vendar so dvorano napolnili predvsem obiskovalci, iz krajev Milanovega otroštva, ki so bili še osebno povabljeni. Bogato obloženi mizi s sirovimi in sladkimi dobrotami vseh vrst, se nista spraznili kljub temu, da smo se še dolgo zadržali ob prijetnem klepetu in prodaji knjig, kjer so zapisani tudi tile verzi:

V hvaležnosti za vse, da bil si z nami,
da dan razpustil se je v takšen mir,
da rad z menoj si in sem s Tabo rad,
v tihoti vse povem Ti še enkrat.

V soboto, 31. marca 2012 ob 19h so bile velikonočne delavnice v Pirčevem domu na Taboru "fotografije"

Velikonočne delavnice je obiskalo 21 otrok. Izdelali smo košarice, pirhe v dveh tehnikah, papirnatega piščančka in okrasili velikonočni obroč. Vmes smo si ogledali nekaj filmov s ploščka, ki so ga za nagrado dobili koledniki v Ljubljani. Sladke dobrote z literarnega večera pa so bile slastna malica, saj smo bili v Pirčevo dvorani od 10.30 do 14.30. Otroci so veselo in ponosno odnašali domov izdelke s katerimi so potem okrasili svoje domove za prihajajoče praznike.

18. aprila smo se poslovili od Mimi Malenšek, 27. aprila pa od Ivana Drinovec in vsak od njiju je na svoj poseben način sodeloval v našem KUD-u.

Slovo od Mimi Malenšek. Pisateljica je umrla v petek 13.4.2012, v 94. letu in njena zadnja želja je bila, da se za vedno vrne v naše Podbrezje. To smo razumeli, kot čast in se v sredo 18. aprila ob 15.30 poskušali po naših najboljših močeh posloviti tako, kot bi si želela ona sama. Skromen šopek našega KUD-a smo ji h krsti prinesli v zahvalo. Milan ji je še enkrat prebral pesem, ki ji jo je posvetil za 88. rojstni dan, Nataša je z ganljivimi besedami ob odprtem grobu utrnila solze sebi in prisotnim. Zelo lep obred s sv. mašo, ki jo je daroval škof Uran in tudi govoril o gospe Malenškovi, sta dopolnili še dve govornici, gospa Meta Kušar in gospa Berta Golob. Poleg odraslega zbora je ob grobu pel tudi naš otroški pevski zbor s Timom Marinškom. Ob tem dogodku smo uredili tudi vsebino portreta Mimi Malenšek na naši spletni strani in izdelali 6 brošur s celotno vsebino za tiste, ki jim je pomenila veliko. Z obvestilom o pogrebu smo na naslovno stran zapisali nekaj misli pisateljici v slovo.

Ivan Drinovec pa se je poslovil v 76. letu, tako rekoč sredi dela za svoje Gasilsko društvo in dva meseca po tistem, ko je zadnjič, kot predsednik Nadzornega odbora KUD-a pregledal poslovanje za leto 2011 in o njem na ZČ (zboru članov) tudi poročal. V lanskem letu je bil na Taborskih dnevih tudi naš nagrajenec, ko smo se mu skušali zahvaliti za dolgoletno delo v prostovoljstvu.

V slovo mu je ob odprtem grobu za vse kar je naredil v skupnosti govoril Stane Mihelič. Težko je povzeti tako bogato življenje in še težje se zahvaliti za vse, kar je pokojni Ivan Drinovec dobrega storil. Z žalostjo v glasu in otroškem srcu je s poslovilnimi besedami ganila vse na pokopališču njegova vnukinja Lavra, ki prav tako rada sodeluje v KUD-ovih programih kot recitatorka in voditeljica. Boštjan Aljančič se je poslavljajal v imenu gasilskega društva, brez katerega pri nekaterih kulturnih dogodkih skoraj ne moremo. Na spletno stran smo zapisali zahvalo gospodu Ivanu v slovo.

V soboto, 23. junija 2012 od 9h do 21h smo v sklopu osrednjega dogodka ob občinskem prazniku sodelovali v programu z naslovom »Na vasi se dogaja« "fotografije"

Po nekajmesečnih pripravah in začetnih težavah se je vse začelo s postavitvijo stojnic na gasilskem vrtu, ki so jih kaj hitro napolnili prijavljeni razstavljalci, ki so dali na ogled svoje keramične, čipkarske in slikarske mojstrovine, izdelke pridnih čebel, izdelke jabolčnih nasadov.....Vzporedno sta pridni kuharici Ivanka in Veronika kar 8 ur v kar treh ponvah pekli palačinke in pripravljalo se je stojalo za naš jabolčni štrudel velikan, ki ga je na KUD-ovo idejo spekla Marinka Tišlar. Dosegel je dolžino 20 metrov in po uradnem programu kaj hitro končal v želodcih obiskovalcev. Na Pavovem podu je bila razstava starih glasbil s poudarkom na harmonikah (družina Prostor) in lovci so v drugem delu pripravili svojo razstavo, zunaj pa kuhali lovski golaž. V gasilski dvorani je zbiratelj iz Dupel pripravil razstava vžigalic z več kot 1000 primerki. Iz ostalih delov naše občine je pripeljal obiskovalce in goste dvojni avtobus in ob 12 h se je začel uradni program tudi na odru, ki sta ga povezovala Boštjan in Mojca, ki je po uvodnem pozdravu predstavila našo vas še glede na geografski, zgodovinski in družbeni položaj danes. Po županovem pozdravu so za veselo razpoloženje poskrbeli mladi nadebudneži s harmonikami, skupina Podkvice s plesom in Živčki z zbadljivkami. Celo čarovnik je potem zabaval najmlajše udeležence. V dupljanski graščini je razstavljal maketo Tabora Ivan Pavec. Dogodki so se prepletali in povezovali in tako v najlepši meri dosegli osnovni namen občinskega praznika.

Ob 17h se je dogajanje preselilo na nogometno igrišče pod farovžem, kjer so bile najprej igre za otroke in nato tradicionalna tekma stari-mladi.

Ob 19h je bila na Taboru skrajšana uprizoritev igre na prostem Urška Zlatolaska in zatem slavnostna seja s podelitvijo občinskih priznanj izbranim nagrajencem, med katerima sta bila tudi naša dva Boštjan in Darko.

V soboto, 21. julija 2012 od 20h je bila na vrhu Jurčkovega klanca spominska slovesnost ob 70 letnici vojne tragedije in bistriških žrtev "fotografije"

Slavnostni govornik je bil gospod Stane Mihelič, ki se je z izjemno tenkočutnim govorom najlepše poklonil žrtvam te vojne tragedije. Petdeset nedolžnih življenj je ugasnilo na tem klanecu in neizbrisno zaznamovalo srca svojcev in vseh nas, ki jim vsako leto na tem kraju rečemo, da jih nismo pozabili. Pesmi so zapeli pevci CMPZ Podbrezje pod vodstvom Majde Kozjek, recitirala sta Milenka Jekovec in Stane Mihelič. Prapore, promet in parkirišča so urejali gasilci iz Žej, Podbrezjij, Naklega in Bistrice.

Govor gospoda Staneta Miheliča:

Pred sedemdesetimi leti, so na soboto pred svetim Jakobom odjeknili strelji partizanske trojke. Zaustavljen je bil nemški oficirski avto, ki je vodil nemško kolono tovornjakov v Poljansko dolino, da bi zaustavili partizansko vstajo. Okoli enajste ure zvečer so obkolili Jurčkovo, Rantovo in Petrovo domačijo na Bistrici, češ da so strelji prišli iz teh hiš. Postavili so deset moških v vrsto, matere in otroke so odvedli na vrh tega klanca, na mesto, kjer se sedaj tovari hlodovina. Med desetimi v vrsti je bil tudi Jurčkov Peter, visokorasel fantič pri štirinajstih. K njemu je pristopil nemški vojak koroškega porekla in ga vprašal, koliko je star. Po Petrovem odgovoru ga je premestil med mame in otroke, tako je Jurčkov Peter preživel ravno sedemdeset let, ker smo ga prejšnji petek položili na večno njivo miru. Mame in otroci so do štirih zjutraj zastražene gledale, Jurčkova, Rantova, Petrova in Simoničeva, kot koklje s piščeti so trepetale, kako jim ognjeni petelin spreminja domačije v pepel, potem so lahko šle, kamor jim je kazala pot, k sorodnikom, k dobrim ljudem, k sosedom se ni dalo in upalo. Devet moških: tri gospodarje, hlapce, žagarje in mlinarje so pobili in jih zakopali kar ob pogorišču hiš na Bistrici. Ker je pod partizanskimi strelji podlegel nemški oficir, je bil odmerjen vojaški davek: petdeset talcev za enega nemškega oficirja. Zato so pripeljali okupatorji petdeset zapornikov iz Begunj. Da bo strah zalegel dovolj, so bili ti zaporniki izključno znani fantje, možje in očetje iz bližnjih vasi: Ljubno, Križe, Duplje, Leše, Palovče, Brdo. Kri postreljenih je pritekla z vrha klanca do Froncove hiše na Bistrici, te hiše danes ni več, stala je tik ob kapelici tu spodaj v dnu klanca. Še tisto noč so seveda nemški tovornjaki nadaljevali v Poljansko dolino.

Po vojni so Jurčkovi, Rantovi in Petrovi zgradili na novo domove, Petrovi so se morali okoli leta 1960 umakniti, ker je stekla nova gorenjska magistrala po njihovem zemljišču.

Vojna je vedno hudo zlo. Prva svetovna je potekala na frontah in ni posegla po življenju civilistov na vasi in po mestih. Druga svetovna vojna je bila totalna, ker je zaradi predvojnih razprtij posegla med civilno prebivalstvo. Okupator je spretno izkoristil naše razprtije, čemur so mnogi iz strahu pred krutostjo, nasedli. Okupacijske sile so hotele preprečiti partizanstvo, uvedle so osebne izkaznice, odmerjale državljanstvo, zahtevale hauslisto-seznam bivaajočih v posamezni hiši. Fantje pa so bežali v gozdove. Imeli so pred seboj tri vzroke: ne bi radi šli v nemško vojsko in padali daleč na vzhodni ali zahodni fronti za tuje interese, po domačem prepričanju pa so viseli med levico in desnico, v gozdove ali v vaške straže.

Tako smo brali in poslušali našo zgodovino generacije, ki smo bile rojene po drugi svetovni vojni. Nimamo pravice soditi in ocenjevati podvigov in napak vojska, imamo pa veliko občečloveško dolžnost, da se vsaj enkrat na leto ustavimo pred imeni, katerim so bila ukradena življenja. Kaj je zakrivil Rantov žagar, Jurčkov mlinar ali Petrov gospodar. Kaj so nečloveškega storili talci iz Begunj.

Človek je bitje krvi in mesa ter sorodstva in bližine obložen s pravičnim sodnikom, z vestjo. Če slišimo za masaker v Afriki, dojamemo kot novico o vremenu. Če zvemo, da se je ponesrečil sosed, se le zaustavimo. Če doživimo nasilno smrt moža, sina, brata, takrat pa obsojamo.

Nič ne bomo z obsojanjem spremenili in vrnili. Z našim kratkim molkom, jih bomo človekoljubno počastili. Mirno spite, nismo vas pozabili.

V petek, 14. septembra 2012 so vsa podbreška društva pripravila prelep sprejem našemu para olimpijcu Darku Đuriču "fotografije"

Tokratna para olimpijada je bila za nas Podbrežane posebna in navdušujoča prav zaradi Darka. Iz Londona se je vrnil kot zmagovalec, čeprav brez medalje, saj je bila njegova kategorija združena z manj hendikepiranimi tekmovalci. Kljub temu pa se lahko pohvali z vrhunskimi rezultati - osvojil je četrto mesto, dvakrat je bil peti in enkrat šesti. Slovenski plavalni para olimpijski svetovni rekorder na 50 m delfin je z rezultati, ki jih je dosegel v Londonu, zadovoljen, saj je dosegel vse načrtovano in še več. Sam opaža, da so tokratne igre mediji pokrivali najboljše doslej, da so bili posledično para olimpijci opaženi. Še posebej se je to opazilo prav pri njem, saj je po množičnem sprejemu na Brniku s strani Podbreških navijačev in domačih vse naslednje dni preživel na različnih TV in radijskih postajah. A Darka imamo predvsem radi tudi v Podbrezjah in to že od malega, odkar je prišel v svoj novi dom k Debeljakovim. Mami Veronika pravi, da si je ob prvem obisku najbolj zapomnila njegove črne očke. Pa bo kar držalo, saj se prav v njih skriva njegova posebna volja in energija, doseči in biti vse to kar danes je. V juniju je Darko dobil bronasto plaketo občine Naklo in morda ga je takrat kak občan opazil prvič. Tri mesece po tistem, pa osvaja srca vseh navijačev in opazi ga ves športni svet. A Darka mi v Podbrezjah poznamo že polnih 21 let zato, ker je bil njegov prihod povezan z zgodbami, ki prav nič niso običajne, tako kot ni običajen Darko in ne njegova nova družina. Pa vendar je Darko med nami živel, kot bi bil popolnoma običajen in taka je bila njegova komunikacija z okoljem. In ker je ravnal tako kot je, smo se vsi mi nanj odzivali pozitivno in še več, navdušeno. Tako vzdušje je vladalo v petek na Kočarjevem vrtu. Na posebej pripravljenem in okrašenem odru, kamor je prišel Darko v spremstvu prijateljice Neže, ki mu je le malce pomagala z zapravljička skozi špalir ploskajočih vaščanov in prijateljev. Brat Tomaž je po predpripravah z Jernejem Jegličem in organizacijsko ekipo program vrhunsko povezal z vsemi nastopajočimi, ki so o Darku govorili le v superlativih. V imenu podbreških društev ga je nagovorila predsednica KUD-a Mojca Brezovec, predstavnik kluba Gorenjska banka Radovljica, ki mu omogoča treniranje, je obljubil pogoje v bodoče, župan Naklega Marko Mravlja se ga spominja še kot malčka, ki ga preseneča vse do danes, župan Radovljice Globočnik je bil prej v njegovih trenerskih vrstah... Od trenerja Bora smo nekatere stvari slišali prvič in prav vse povedano je pripovedovalo o veselem, odgovornem in na trenutke zabavnem vzdušju, ki je med njima in se je razširilo med prisotne. Pomagala je tudi harmonika. Pelo se je, najprej najmlajša kulturnika Monika in Andraž, s prisrčno pesmijo, ki mu jo je oče Milan napisal prav za to priložnost in potem še Tomaž, ki mu je pomagala kar vsa množica prisotnih. Vmes se je delilo pecivo, ki so ga praktično prinesle skoraj vse podbreške gospodinje in kuhal se je golaž na posebnem stroju iz Doba. In Darko je rekel, da je luksuz živeti v taki vasi, kjer živi in trener je potrdil, da pred startom reče, da plava za Podbrezje. Zdaj bo lahko imel pri sebi še občinsko in slovensko zastavo, da jo kjerkoli pokaže,

kot mu je priporočil naš župan. Videti je, da je Darko postal zvezda, a sam se ne obnaša pravi zvezdniško. Resno, zadržano in preudarno, predvsem pa pozitivno naravnano odgovarja na vprašanja in tu pa tam v zrelosti presega izpraševalce same, ki ga vabijo na najrazličnejše sprejeme in oddaje.

V petek, 28. in soboto 29. septembra 2012 so potekali sedmi Taborski dnevi, ki se pridružujejo DEKD programu z naslovom izkušnja dediščine "fotografije"

Mi smo našo izkušnjo dediščine najlepše pripeli na uvodne misli letošnje DEKD-ove knjižice, ki to temo opisuje takole:« Ko se odpravimo na tuje, se nam kulturne znamenitosti zdijo privlačne, zanimive in se po vrnitvi domov radi pohvalimo s tem, da smo jih obiskali. Ko smo v drugačni vlogi, v vlogi lastnika stare hiše ali druge nepremičnine, ki nosi sledove časa, se marsikdo med nami obnaša kot častilec novosti – povečati je treba okna, dvigniti streho, pozidati vrt, skratka, nepremičnino do skrajnosti izkoristiti kot potrošno blago. Toda kaj je tisto, kar nas sili v povečevanje novosti, ali so to res naše potrebe, ki jih ni mogoče zadovoljiti na bolj skromen, bolj premišljen način, in predvsem, kaj se lahko pri tem naučimo od naši starih. Primerov, kjer je na mestu premislek glede spoštovanja tradicije, je poleg gradnje hiš še veliko in nekaj tega bomo skušali predstaviti v okviru letošnjih Evropskih dnevov kulturne dediščine.

Za otvoritveno slovensko mesto je bila letos izbrana Idrija. Zbrane je nagovorila tudi vodja novogoriške območne enote Zavoda za varstvo kulturne dediščine Ernesta Drole, ki je spomnila na pomen kulturne dediščine pri oblikovanju duhovne podobe človeka in njegovega naroda, predvsem pa potrebo, da mladost poda roko starosti in obratno. Vse to se je v idrijski otvoritveni slovesnosti izrazilo v polni meri. Direktorica Mestnega muzeja Idrija Ivana Leskovec pa je izpostavila pomen, ki ga ima od letošnjega junija za Idrijo vpis njene dediščine živega srebra na **UNESCO-v seznam** svetovne dediščine vsega človeštva. To je bogastvo nesnovne dediščine, ki je nekdaj in ki še dandanes bogati kulturno življenje mesta in podeželja. Zato so obudili spomin na škafarjevo odkritje rude, se spustili v idrijsko podzemlje, prisluhnite legendam in hudomušnim spominom. Predvsem pa za teden dni vso Idrijo ponudili na ogled na premnogih krajih in raznovrstni področjih.

V Podbrezjah smo bili eden od sedemdesetih krajev po Sloveniji in premnogih po Evropi pod skupnim geslom, izkušnja dediščine, kjer se povezujejo društva, šole, ustanove in posamezniki ter ustvarjajo pester, razgiban in vabljen program v letu aktivnega staranja in solidarnosti med generacijami. Mi smo oživljali stara hišna in ledinska imena ter ustno izročilo v zvezi s tem. Zgodovinski spomin je posebno na vasi lahko prisoten v skupnih ali tudi povsem individualnih zgodbah. To je del ljudskega izročila, ki je včasih zapisan, pogosto pa z menjavanjem generacij izgine. Kulturno društvo se trudi sistematično in celovito zajeti del tega spomina, ki se je še ohranil v obliki zgodb in legend, v ledinskih in hišnih imenih. Prizadeva si skratka ohraniti vse, kar so si ljudje včasih pripovedovali v dolgih zimskih večerih, ko so posedali za pečjo, in kar danes tone v pozabo. Dogodek v Pirčevem domu na Taboru je bila predstavitev terenskega dela domačinov, prostovoljcev KUD-a in strokovnjakov s tega področja. **V petek 28. septembra** smo v goste povabili strokovnjaka gospoda Vinka Wieserja s Koroške, ki je skupaj s sodelavci in številnimi prostovoljci v zadnjih tridesetih letih uspel zbrati in popisati imena v kraju v taki obliki in do te mere, da so se uvrstili v seznam **UNESCO-ve** kulturne dediščine. Tako smo bili letos v družbi dveh z UNESCO seznama, ki jih bo ali jih že pozna svet, ki mu ni vseeno za dediščino te ali druge vrste. LEDINSKA IMENA bomo pri nas dopolnjevali, na zbirno tabelo, ki so jo obiskovalci v petek dobili. Po splošnih ocenah naj bi jih za Podbrezje zapisali okrog 80 do 100, z opisom lokacije in izvorom imena.

V soboto 29. septembra sta nam predavala in delala z nami na DOMAČIH HIŠNIH IMENIH slavistka dr. Jožica Škofic in Klemen Klinar z agencije RAGOR. Po delavnici v juniju, ko smo po predlogi treh starih katastrov že zapisovali domača hišna imena in po izvedenih anketah po vseh petih zaselkih (od Bistrice, do Gobovc) v juliju in avgustu, ko smo s sistematičnimi zapisi zbirali fonetično (z diktafoni) in slikovno gradivo, smo tokrat ponovno preverjali posamezno domače hišno ime v pripadajočih oblikah. Vztrajali smo kar 3 ure. Bilo je zanimivo, izvedeli smo marsikaj novega in kresala so se mnenja. Sporočila so potovala v obe smeri, saj so bili med nami tudi dobri poznavalci teme. Spet smo dobili tabele z imeni, ki bodo terjala še nekaj preverjanj (objavljene bodo tudi na spletni strani) do takrat ko bodo nekje pozimi šle v izdelavo table s hišnim imenom. Še prej bodo bodoči lastniki tabel od agencije RAGOR dobili obrazce za soglasje (le za hiše, zgrajene pred drugo svetovno vojno).

Kot vsako leto, smo tudi tokrat poskrbeli, da je na Taboru nekaj na novo in malo lepše. Zato smo zamenjali obe tabli, ki sta propadali. Tisto malo pred cerkvijo, ki govori o njeni notranjosti (naključni obiskovalci so tako deležno vsaj teh skopih informacij) in večjo pred Pirčevo dvorano, ki v treh jezikih sporoča vedenje o našem protiturškem taboru. Pirčeva dvorana pa je bogatejša za 60 ličnih bukovih nakladalnih stolov, ki jih je kupila občina.

Na zahvalno nedeljo, 4. novembra 2012 ob 15h se je začelo tradicionalno srečanje starejših "fotografije"

Na zahvalno nedeljo je bilo **srečanje starejših**, ki smo ga pripravili v sodelovanju z ŽPS-jem. Za obvestila sta poskrbela Anica Mihelič in Silvo Vovko, za program Stane Mihelič, ki sta mu pomagala Tina Blaznik, ki je izvrstno zaigrala na svojo violino in Anže Prostor, ki že mojstrsko obvlada harmoniko. Mlada instrumentalista sta po zaigranih skladbah takoj odhitela na svoje obveznosti. Nekaj lepih domačih je zapel tudi naš CMP zbor, ki v svojih vrstah združuje že prav tako nekaj starejših članov, ki so bili letos prvič med povabljeni, tako kot gospod župnik. Za dekoracijo in pogostitev se je potrudilo nekaj podbreških gospodinj z Lidijo in Daco. Lepo obložene mize so čakale povabljenke, ki smo jim med programom skuhalo še čaj, kuhano vino in kavo. Prav zato, ker smo vse pripravili sami in udeležencem na koncu dodali še nekaj prigrizka za domov tudi s cvetjem, je bilo srečanje domače in prisrčno.

V soboto, 24. novembra 2012 ob 9h so se tokrat že drugič začele božično-novoletne delavnice "fotografije"

Tokrat smo izdelovali adventne venčke in hlevčke za jaslice. Osnovni materiali za venčke so bili obroči iz stiropora, ki smo jih oblekli v mah, nekatere pa v volno. Ostale dekoracije so bile prepuščene izbiri in domišljiji otrok, ki je spet dobila krila. Venčki pestrih oblik so se dodajali na mizo in vsi smo jih z zanimanjem občudovali. Morda je kdo dobil tudi novo idejo. Hkrati se je na sosednjih mizah že pripravljala osnova za hlevčke, saj je bilo potrebno osušiti mavčno osnovo na plošči, na katero so otroci že dodali pesek in kamenčke na vogale in spodnji del stranic. Streho smo izdelali iz lubja, mahu in lesene plošče. Otroci so dobili ovčke, ki so kaj hitro našle pot v hlevčke. Delavnico smo vodile Mojca, Tajda, Lidija, Sandra in Daca. Prišlo je 21 otrok in kreativnost ni popustila od 10h do 14h. Ob koncu so si otroci želeli vsaj obljube, da bodo velikonočne delavnice tudi drugo leto. In dobili so jo.

V petek, 7. decembra 2012 ob 19h je bila prireditev Narodne v sliki in pesmi 2012 "fotografije"

Stična točka celotne prireditve so bile narodne pesmi, ki so jih pevci zapeli, likovniki pa že nekaj časa prej naslikali.

Slovenska narodna pesem je naša, slovenska pesem, izraz naroda, ki ohranja in goji kulturne značilnosti posameznih pokrajin. Narodne pesmi povezujejo mlade in stare, prikazujejo značilnosti takratnega časa, kulturne značilnosti regij in so znane vsem generacijam. Tako je prišlo do realizacije

ideje, ki smo jo likovniki KD Dobrava Naklo, imeli že dalj časa. Želeli smo narodne pesmi naslikati in jih recitirati ali brati, kar pa se je po zaslugi KUD Tabor iz Podbrezj, razvilo v slike zapeti. Tako se je na podlagi sodelovanja obeh društev 7. decembra v Kulturnem domu Podbrezje rodila prireditev NARODNE V SLIKI IN PESMI 2012. Predstavlja združevanje različnih kulturnih smeri in tokrat sta to bili pevška in slikarska. Kasneje se morda pridruži še kakšna, s ciljem združevati različne ustvarjalne skupine v občini Naklo, v medobčinskih in še širših okvirih.

Likovniki so napravili dvanajst del. Deset slik na platno, eno sliko iz gline in lučko iz gline. Upodobitve, ki so jih ustvarili likovniki, so po tematiki predstavljale slovenske narodne pesmi. Od osemnajstih ponujenih so vsak svojo izbirali sami. Na oder, ki so ga krasili rdeči nageljni v družbi rožmarina in asparagusa, so slikarska dela prihajala po naslednjem vrstnem redu:

Razbita čaša - Tilka Purgar
Nocoj pa oh nocoj - Alojzija Murn
Bom pa zlezal na češnje - Matjaž Mauser
Deklica ti si jokala - Metka Mauser
Moja lubca m je pošto posvava - Dana Šemrov
V mraku - Franci Markovec
Žabe - Hieronima (Ronka Kozjek) in Barbara Pogačnik
Čej so tiste stezice - Marinka Šuštar
Triglav- Zdravko Purgar
Pleničke je prala - Barbara Pogačnik
Ti puobč ja kna lumpej - Hieronima
Je upihnila luč - Tilka Purgar

Vsako od dvanajstih del sta na odsko stojalo prinesla in potem na dvoranski pano odnesla devetošolca Klavdija in Tilen v prazničnih gorenjskih narodnih nošah. Posamezno sliko sta z besedo na oder pospremila Milan Debeljak in Stane Mihelič. Prvi z nekaj verzi iz naslovne pesmi in drugi s pogledom na umetniško delo in slikarja. Eno po eno sliko, da se še lepše predstavi, so s pesmijo opisali pevci Kranjskega okteta. Ko so izzvenele Žabe in ko je v solističnem delu zapel naš Tomaž Debeljak, ki je eden od članov okteta, se je navdušenje nad zapeto pesmijo čutilo še najbolj. Oktet je za začetek in konec še nekaj pesmi dodal in dodobra ogrel dlani vseh prisotnih. Slikarjem in dirigentu smo se zahvalili z rdečim nageljnom in jih povabili k skupni fotografiji. Z nami je bila tudi zadovoljna poslušalka in gledalka, častna članica gospa Lucija Šubic.

Polna dvorana obiskovalcev je bila odgovor na prsrčno povabilo, naj pridejo pogledat, kako likovnik vidi ljudsko pesem. A likovnice ne znajo le slikati, pač pa pripraviti tudi izvrstne slaščice. Skupaj s hladnimi nabodali smo same, članice obeh kulturnih društev, pripravile slastno pogostitev. Ob njej se je ponudila priložnost, da si v ožjem krogu še kaj lepega povemo. Priložnost smo dodobra izkoristili in bili mnenja, da so se tisti večer ujeli barve, zvoki in okusi, da bi pokazali, kako vrhunsko se narodno pesem lahko zapoje in jo nariše. Ujeli pa so se tudi člani dveh kulturnih društev in morda načrtali novo pot sodelovanja.

V soboto, 8. decembra 2012 ob 19h so bili v KD 11. Pirčevi dnevi z naslovom Ledinska in parcelna imena po katastru iz leta 1867 "fotografije"

Avtor dogodka, Stane Mihelič, je za osnovo pripravil šest slik po katastru z leta 1867 in zapise po pripovedovanju sedanjih starejših Podbrežanov: Minke Jeglič- Matijevčeve, Joža Skodlar-Čudra, Angelce Petrovčič-Maševke, Anice Perne- Gofnarjeve, Ivanke Puzin-Gofnarjeve in Strlič Francke. Etnolog dr. Marko Snoj in slavistka dr. Jožica Škofic pa sta posredovala svoje znanje po el. pošti, ker se dogodka nista mogla udeležiti. Vedenje sedanjih starejših Podbrežanov, ki pomnijo, da so naši predniki poti, klance, gozdove, njive, pašnike in travnike poimenovali, da so natančno vedeli, kam gredo, od kod so prišli in kje so, smo tako lahko preverjali na velikem platnu s sodobno tehnologijo, ki sliko lahko poveča. Obiskovalci smo se z Milanovo pomočjo tako lahko sprehodili po zares starih ledinskih imenih stare karte, naših treh klancev, ki še vedno živijo, kar se je pokazalo po odzivu publike. Torej po nekaj manj kot 150 letih smo preverjali zapise, ki jih je za naš kraj, takrat imenovan Birkendorf, narisal in zapisal takratni zemljemerec 1. razreda Janez Pušek. Spet so zaživela imena: Nad Gačo, Snožet (predel za seno in žetev), Pod Hrastjam (pod hrasti), Novine, Britof, Dolga Deva (dolga dela)...., ki jih nosijo predeli stisnjeni med Savo na zahodu in Tržiško Bistrico na vzhodu, ki mejijo na Ljubno in Zaloše, ter Duplje in Zvirče. Podoba Podbrezj se je v tem času močno spremenila, saj je bilo zgrajenih veliko novih hiš (nekaj se jih spreminja v razvaline, v preteklosti sta jih vzela dva požara), pod vasjo poteka že druga trasa avtoceste, na njivah so se zamenjale poljščine in kraj živi v sedanjem času in prostoru. Pogled od zgoraj v zadnjih

nekaj letih ponuja še posebej drugačno sliko. Pa vendar se prav zato trudimo ohranjati našo kulturno dediščino, jo vsaj zapisati, poslikati in se o njej pogovarjati.

V soboto, 22. decembra 2012 ob 18.45 je bil v cerkvi sv. Jakoba Božični koncert MePZ iz Lipnice z gosti v organizaciji našega KUD-a "fotografije"

Božični čas in novo leto sta kot nekakšna simbolna meja po potovanju kroga življenja, ki ju posvečamo družini in obdarovanju družini in prijateljem. Po treh letih je tako darilo vaščanom spet pripravilo Kulturno društvo v sodelovanju z MePZ Lipnica, ki je letos v svoj program (za razliko od leta 2009, ko je bila z njimi citrarka), obogatil še z Moško pevsko skupino Sosedje iz Žirovnice, pritrkovalci in otroško skupino Pastirci iz Kamne Gorice. Organist je bil Jaro Ješe, povezovalc pa Bojan Pogačnik.

Pred cerkvijo sv. Jakoba so za uvod najprej poskrbeli pritrkovalci iz Kamne Gorice (Jani Pogačnik in bratje Eržen) in vzbudili nemalo pozornosti z zvoki, ki jih sicer nismo vajeni slišati na tak način- tudi čisto od blizu in zveneli so daleč. V cerkev pa so pevci obeh zborov s pastirčki prišli tako, da so začrtali krog v spiralo, odpeli in odšli pred oltar. Tako je bilo vse naravnano na temo KROG-a, o katerem je povezovalc Bojan Pogačnik povedal takole:« Krog je poleg križa in kvadrata eden temeljnih simbolov, je popolnost oblike, neskončnost gibanja, nepretrgana moč, ustvarjalec življenja. Je tudi zemeljskim krog, krog rojstva in krog smrti, ustvarjanja in uničenja, predstavlja Sonce.

Oba zbora, MePZ Lipnica (zborovodkinja Metka Soklič) in MPZ Sosedje iz Žirovnice, so nas s pesmimi ubranimi božično potem ponesli na svojstven način v čim bolj popoln krog. Na orglah jih je spremljal Jaro Ješe. Ko sta zbora odpela skupaj in posamično, so nastopili še Pastirci iz Kamne Gorice (Katja, Ambrož, Bor in Blaž). Lepo so zvenejele njihove dokaj neznane pesmi, ki so sporočale, da pastirci niso nikjer doma in vidijo vse, ker so ves čas budni in se lahko primerjajo s Soncem. V drugem delu je pesmi nadgradil še bobnar Vasja Markič in ogrel poslušalce. Mojca in Jernej sta malo pred koncem koncerta nastopajočim v zahvalo poklonila šopke in našo knjigo o Urški s posvetilom. Nastopajoče in povabljenе sponzorje, ki smo jim vabila in zahvale že pred nekaj dnevi izročili osebno, smo povabili v Kulturni dom, kjer je že dišalo po božičnem pecivu, kuhanem vinu in toplēm čaju, ki je ogrel premrle roke. Toploto v srcu pa smo prinesli že s seboj, saj smo po tolikih prelepih mislih v besedi in simfonijah v pesmi ob štirih svečkah adventnega venčka še vedno sestavljali krog. Krog, ki je tistega večera dobil svojo dokončno in zaključeno obliko, če smo ga le prijazno delili z vsemi in med seboj.

V ponedeljek, 24. decembra 2012 ob 19h je bila v cerkvi na Taboru otroška polnočnica s predigro članov mladinske skupine "fotografije"

Mladinska igralska skupina je pred otroško polnočnico v taborski cerkvi uprizorila zgodbo stare gospe Ane Novak, ki čaka poseben obisk. Stara gospa Ana Novak čaka Boga, ki ji ponoči ko spi reče, da jo bo obiskal. Ona zjutraj takoj ko vstane in začne pripravljati in pospravljati stanovanje, da bo lepo ko pride Bog. Prvič na vratih pozvoni in pride ubogi mož, ki ga ona napodi. Naslednjič pride mala deklica, ki je sama doma in ubogi fant, ki je šele nekaj mesecev v Sloveniji, da bi mu pomagala napisati spis. Tako kot deklico, tudi njega napodi, češ da nima časa, ker čaka obisk. Vmes ko čaka si malo zapoje in nato zaspi. Bog ji nato ponovno spregovori, češ da je bil včeraj tri krat pri njej pa ga ni sprejela. Tako gospa Novak sklene, da bo vedno vsakogar, ki bo potrkal na njena vrata, sprejela ker se nikoli ne ve, če je prav tisti lahko ljubi Bog. Skromna a poučna zgodbica, ki govori predvsem o človeški oholosti in kratkovidnosti, ne pa o odprtosti za druge- pomoči potrebne in ljudomilosti, ki jo oznanja novorojeni Bog. Na zemljo je prišel v najbolj skromen hlevček in ga prav zato vsi tisti, ki so pričakovali kralja v vsem sijaju niso prepoznali. Gledali so v embalažo in spregledali vsebino. Današnjega človeka pa pritegne prav embalaža.

V Taborski cerkvi pa so do vsebine v nas poskušali priti novi, čeprav še ne popolni zvoki orgel, ki jih mojstri že nekaj časa postavljajo na koru in bodo po praznikih šele zazveneli v tisti svoji pravi zvočnosti, ki bo spet ob vseh slovesnostih božala naša slušne zaznave. Naj bodo vedno povezane s tistim najlepšim v nas.

V sredo, 26. decembra 2012 ob 9h je bilo pred cerkvijo na Taboru »žeganje konj« "fotografije"

Štefanovo ima svoj simbolni pomen zdravja pri živalih, in lepega ravnanja z njimi. Sveti Štefan je zavetnik konj in živine sploh. Žeganje konj z blagoslovljeno vodo na Štefanovo pa se na Slovenskem prvič omenja v 10. stoletju. Tudi letos so ta dan, kljub deževnemu vremenu, pred cerkvenimi vrati na Taboru že šestič počakali svoj blagoslov podbreški konji. Jezdecem smo nato poklonili plaketo in malico. Konje pa občudovali, kako lepe in ponosne živali so to. Pozorno oko pa je zaznalo prelep odnos nekaterih jezdecev s svojim konjem, da ne rečemo celo na trenutke bolj človeški, kot si ga včasih naklonimo ljudje med seboj.

V petek, 28. decembra 2012 je bila od 9h do 16h trikraljevska akcija, ki je potekala od Bistrice do Gobovc "fotografije"

V petek, 28. 12. 2012, bodo na naša vrata v vseh zaselkih naše vasi že spet potrkali koledniki. Prinesli nam bodo blagoslov po družinah in oznanili veselo novico o Jezusovem rojstvu, mi pa bomo s svojimi dobrodelnimi prispevki lahko osrečili pomoči potrebne otroke v tujih deželah -- smo vabili tudi po naši najnovejši Facebook strani.

Letošnje geslo: **"Mladim po svetu hudo se godi, z darovi jim radi pomagajmo vsi"** je nagovorilo, in akcija je že tudi sicer dodobra zasidrana med ljudmi. Otroci pa radi storijo nekaj dobrega za otroke v tujih deželah, ki živijo v revščini in pomanjkanju. Letošnji dobrodelni prispevki družin in posameznikov bodo namenjeni uresničevanju projektov za otroke pri misijonarjih na Madagaskarju, Braziliji, Ruandi, Beninu in Kambodži.

S to akcijo, ki v Sloveniji v taki obliki in za tak namen poteka že od leta 1996, so naši koledniki želeli biti zvezde dobrote. To jim je v polni meri uspelo, saj se jih je v gasilskem domu zjutraj zbralo kar 17, dovolj za tri skupine, ki so odšle na svoje poti po hišah od Gobovc, preko Srednje vasi, Podtabora in Britofa do Bistrice. Skupaj smo odšli najprej v cerkev po blagoslov k na novo postavljenim jaslicam, ki jih je obogatila kulisa nove slike naše vasi. Koledniki so zapeli in s toplo besedo je otroke k plemeniti akciji povabil gospod župnik Janez Rihar. Skoraj do teme so koledniki pri vsaki hiši z nagovorom v verzih nagovorili domače in se zahvalili za dar. Zbrali so nekaj čez 1400€, kar je rekordni znesek doslej. Utrujeni in lačni so se na koncu zbrali v gostišču Sonja na Bistrici, v soboto 19. januarja pa bodo koledniki ljubljanske škofije povabljeni v Ljubljano v škofijsko klasično gimnazijo.

Tako smo sklenili KROG programa in dogodkov našega KUD-a v letu 2012. Upamo, da nam je uspelo med bogastvom trenutkov nagovoriti ali se dotakniti vsakega izmed naših vaščanov. Morda smo nekoga nagovorili le zgolj z vabilom ali plakatom, drugi so nas prišel pogledat in poslušat, spet tretji je aktivno sodeloval. Poskušali smo zajeti najmlajše, srednjo generacijo in se skloniti tudi do najstarejših in bolehnih. Potrudili smo se s programom, publikacijami in ne nazadnje tudi s kar bogatimi pogostitvami. Svoje člane, ki so praznovali okrog obletnice rojstev ali porok smo razveselili s posebej oblikovanim voščilom. Voščili smo tudi za uspehe in pripravili predstavitev znanih Podbrežanov. Foto knjiga, ki je nastala, pa predstavlja nekako v delnem obsega 10 letno delo našega KUD-a. Na žalost smo se tudi poslavljali in takrat zapisali tudi besede v zadnje slovo. Pošiljali smo prispevke v občinsko glasilo, objavljali na naši spletni strani in na novo odprli Facebook, da lahko hitreje dosežemo širši krog vaščanov s hitrimi obvestili in slikovnim gradivom.

Vsem nam, ki domujemo v tem prostoru pa želimo eno lepo novo pot okrog Sonca, trdno na tleh naših Podbrezij, kjer nas čaka novo naslednje leto delovanja, ko moramo že resno razmišljati o projektih in programih, ki se ponujajo, mi pa jih že načrtujemo.

Zapisa tajnica KUD Tabor Podbrezje

Daca Perne

